

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 lipca 2015 roku powódka D. M. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) z siedzibą w W. kwoty 5 338,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 12 września 2013 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w wyniku kolizji drogowej uszkodzony został pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do T. H., w związku z czym poszkodowany wynajął pojazd zastępczy. Tytułem zapłaty za ten najem poszkodowany przeniósł na powódkę wierzytelność o wypłatę odszkodowania należnego mu od pozwanego. Powódka w dniu 28 sierpnia 2013 roku z tytułu umowy najmu pojazdu zastępczego wystawiła fakturę VAT numer (...) na kwotę 5 338,20 złotych brutto, lecz pozwany odmówił jej zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 02 września 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 3654/15 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...)z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że w niniejszej sprawie powódka nie posiada legitymacji procesowej. Jak wynika bowiem z załączonej do pozwu umowy cesji wierzytelności zawiera ona tylko i wyłącznie oświadczenie poszkodowanych, brak jest natomiast oświadczenia powoda, który w treści tego dokumentu wskazany jest jako strona umowy. Powyższe w ocenie pozwanej wskazuje jednoznacznie na brak istnienia czynności prawnej, której skutkiem miałyby być dokonanie przelewu wierzytelności przysługujących poszkodowanym na powódkę, co w konsekwencji przesądza o braku legitymacji procesowej czynnej powódki w niniejszej sprawie. Nadto pozwany wskazał, że przyjął odpowiedzialność cywilną za szkodę z dnia 27 lipca 2013 roku, którą zarejestrował pod numerem sprawy (...) i wypłacił stosowne odszkodowanie za naprawę uszkodzonego pojazdu. Pozwany odmówił zaś wypłaty kwoty 5 338,20 złotych stwierdzonej fakturą VAT numer (...) z dnia 28 sierpnia 2013 roku, gdyż w jego ocenie powódka nie wykazała, aby zaistniała taka okoliczność, która obligowała poszkodowanych do najmu pojazdu zastępczego, w szczególności nie wykazała konieczności korzystania z samochodu zastępczego przez poszkodowanego, nie wykazała też by poszkodowany nie mógł korzystać z własnego pojazdu. Nadto, w ocenie pozwanego, powódka D. M. nie wykazała, aby istniały nadzwyczajne powody uprawniające poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego na rachunek pozwanego, jak również, w jaki sposób pojazd był przez poszkodowanego wykorzystywany. Zdaniem pozwanego w przedmiotowej sprawie przedstawione przez powoda koszty najmu pojazdu zastępczego ustalone w oparciu o fakturę VAT numer (...) trudno uznać za wydatki celowe, a zatem domaganie się ich zwrotu – również w kontekście obowiązku minimalizowania przez poszkodowanego rozmiaru szkody – jawi się jako całkowicie bezpodstawne. Pozwany podniósł także, że powód w żaden sposób nie uzasadnił przyjętych stawek dziennych za najem pojazdu zastępczego, które w ocenie pozwanego są zdecydowanie zawyżone i w żaden sposób nie odzwierciedlają występujących na rynku stawek za najem pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 lipca 2013 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do T. H. i E. H. pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Sprawca szkody ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) z siedzibą w W..

niesporne

W dniu 27 lipca 2013 roku D. M. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. M. z siedzibą w D. zawarła z poszkodowanym T. H. na okres od dnia 27 lipca 2013 roku do dnia 24 sierpnia 2013 roku umowę najmu samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w której ustalono, że czynsz najmu stanowi równowartość 155 złotych plus 23% VAT, za każdy dzień wynajmu.

umowa najmu samochodu – k. 10 akt

Pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został przekazany poszkodowanemu w dniu 27 lipca 2013 roku. T. H. zwrócił pojazd w dniu 24 sierpnia 2013 roku.

protokół przekazania pojazdu – k. 11 akt, protokół zwrotu pojazdu – k. 12 akt

W dniu 27 lipca 2013 roku T. H. i E. H. jako współwłaściciele pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zawarli z D. M. umowę przelewu wierzytelności przysługującej im z tytułu odszkodowania za najem samochodu w związku ze szkodą komunikacyjną numer (...) w ich pojeździe.

cesja – k. 14 akt

Pismem z dnia 27 lipca 2013 roku skierowanym do (...) z siedzibą w W. poszkodowany T. H. poinformował, że z uwagi na fakt, iż został pozbawiony samochodu z winy klienta tego towarzystwa ubezpieczeniowego, a samochód jest mu potrzebny do celów prywatnych, domaga się zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego na rzecz podmiotu, który wynajął mu pojazd zastępczy.

pismo z dnia 27 lipca 2013 roku – k. 13 akt

W dniu 28 sierpnia 2013 roku D. M. wystawiła T. H. fakturę VAT numer (...) opiewającą na kwotę 5 338,20 złotych brutto za najem samochodu S. (...) w okresie 28 dni według stawki 155 złotych netto.

faktura VAT – k. 15 akt

Pismem z dnia 08 lutego 2015 roku (...) z siedzibą w W. poinformował T. H. o odmowie wypłaty odszkodowania wskazując, iż z pozyskanych informacji z Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego wynika, że poszkodowany posiada inne zarejestrowane na siebie pojazdy, którymi mógł dysponować. Decyzja ta została podtrzymana pismem z dnia 27 marca 2015 roku.

pismo z dnia 08 lutego 2015 roku – k. 21-22 akt, pismo z dnia 27 marca 2015 roku – k. 23-24 akt

Pismem z dnia 07 kwietnia 2015 roku D. M. wezwała (...) z siedzibą w W. do zapłaty wynikającej z faktury VAT numer (...) kwoty 5 338,20 złotych.

Kwota ta nie została zapłacona.

niesporne, a nadto: pismo z dnia 07 kwietnia 2015 roku – k. 25 akt

Dobowy koszt najmu samochodu o klasie odpowiadającej uszkodzonemu pojazdowi w warsztatach z powiatu (...) w 2013 roku zawierał się w przedziale od 110 do 205 złotych netto.

Uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego, w związku z uszkodzeniem samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wskutek kolizji z dnia 27 lipca 2013 roku wyniósł 27 kolejnych dób.

Czysto technologiczny czas naprawy samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynikający wyłącznie z operacji naprawczych wykonywanych przez blacharza i lakiernika wyniósł 4 dni robocze.

opinia biegłego sądowego M. T. – k. 105-114 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sad ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich

zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Załączone do pozwu wydruki ze stron internetowych dotyczące stosowanych stawek za najem pojazdów zastępczych nie miały znaczenia w niniejszej sprawie, albowiem dotyczyły one, jak wynika z dat na zrzutach ekranu, stawek najmu w miesiącu lipcu i sierpniu 2015 roku, gdy tymczasem w niniejszej sprawie najem pojazdu zastępczego miał miejsce w miesiącu lipcu i sierpniu 2013 roku.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd oparł się także na opinii biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej, kosztorysowania napraw pojazdów oraz wyceny wartości pojazdów M. T.. Biegły sądowy na podstawie akt sprawy, akt szkody oraz swojej wiedzy i doświadczenia ustalił wysokość stawek za dobę najmu pojazdu zastępczego o klasie porównywalnej do uszkodzonego pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stosowanych przez warsztaty naprawcze oraz wypożyczalnie pojazdów z terenu powiatu (...) w dacie likwidacji szkody, a także celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków. Nie była ona również kwestionowana przez żadną ze stron, toteż Sąd podzielił słuszność zarówno założeń, jak i wniosków biegłego sądowego w całości opierając się na opinii przy rekonstruowaniu stanu faktycznego sprawy.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie powódka D. M. domagając się zasądzenia od pozwanego (...) z siedzibą w W. kwoty 5 338,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 12 września 2013 roku do dnia zapłaty, swoje roszczenie wywodziła z umowy cesji zawartej z poszkodowanymi T. H. i E. H. będącymi współwłaścicielami uszkodzonego pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), na podstawie której to umowy powódka jako cesjonariusz nabyła wierzytelność poszkodowanych w zakresie prawa do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, przysługującą im w związku ze szkodą komunikacyjną numer (...) z dnia 27 lipca 2013 roku.

Pozwany(...) z siedzibą w W. nie kwestionował odpowiedzialności sprawcy za zaistniałą kolizję drogową i w konsekwencji swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody – posiadacza pojazdu mechanicznego. Sporna w sprawie pozostawała natomiast kwestia legitymacji procesowej powódki, konieczność wynajęcia przez poszkodowanego pojazdu zastępczego oraz wysokość stawki za najem pojazdu zastępczego.

Posiadanie przez strony legitymacji czynnej i biernej w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej, jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo. Mając zatem powyższe na względzie zarzut strony pozwanej w przedmiocie braku legitymacji czynnej po stronie strony powodowej należało rozstrzygnąć w pierwszej kolejności, wskazując jednakże, iż zarzut ten nie jest zasadny.

Wskazać należy, że legitymacja procesowa to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie, przy czym literatura przedmiotu rozróżnia legitymację procesową czynną i bierną. Pierwsza z nich dotyczy strony powodowej i oznacza uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, druga zaś dotyczy strony pozwanej i uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Legitymacja procesowa jest więc uprawnieniem konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna) wypływające z prawa materialnego.

Z przedłożonych w sprawie dokumentów, w tym cesji z dnia 27 lipca 2013 roku (k. 14 akt), jednoznacznie wynika, iż współwłaściciele pojazdu T. H. i E. H. przenieśli prawo do należnego im odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem ich pojazdu w wyniku kolizji drogowej na powódkę D. M.. Zarzut o nieskuteczności powyższej cesji uzasadniany przez pozwanego argumentem, że powyższa cesja zawiera wyłącznie oświadczenie poszkodowanych, brak jest natomiast oświadczenia powódki (która w treści tego dokumentu wskazana jest jako strona umowy przelewu wierzytelności) nie jest słuszny.

Oczywistym jest, że cesja nie może zostać skutecznie dokonana w drodze jednostronnej czynności prawnej i konieczne jest zawarcie umowy w drodze złożenia zgodnych oświadczeń woli przez obie strony, tj. cedenta i cesjonariusza (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 października 1999 roku, sygn. akt III CKN 399/98, LEX numer 1218257). W tym kontekście należy przywołać treść art. 511 k.c., który stanowi, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien również być stwierdzony pismem. Kodeks cywilny nie wymaga zatem dla ważności cesji zachowania szczególnej formy, może być ona skutecznie dokonana również ustnie, a nawet per facta concludentia. (tak też Z. R., A. O., Zobowiązania, 2006, s. 357). Wskazana w art. 511 k.c. forma prawna jest zatem zastrzeżona tylko dla celów dowodowych (ad probationem), a jej niedochowanie nie skutkuje nieważnością umowy przelewu, a jedynie określonymi ustawowo ograniczeniami dowodowymi (art. 74 k.c.). Mając powyższe na względzie uznać należy, że umowa przelewu dojdzie do skutku w wyniku przyjęcia przez cesjonariusza (nabywcę) aktu cesji. Taki wniosek znajduje również odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który wyraził zapatrywanie, że jeżeli zostaje sporządzony jednostronny akt cesji, zawierający tylko podpisane przez cedenta oświadczenie, iż wierzytelność swoją przelewa na cesjonariusza, to umowa o przelew zostaje zawarta dopiero wtedy, gdy cedent wręczy ten akt cesjonariuszowi, a ten go przyjmie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 września 1945 roku, sygn. akt III C 445/45, LEX numer 159410 oraz w wyroku z dnia 02 grudnia 2009 roku, sygn. akt I CSK 129/09, LEX numer 553656). Skoro więc w przedmiotowej sprawie powódka D. M. jako cesjonariusz dołączyła do pozwu dokument odpowiadający treścią umowie przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania za najem pojazdu opatrzony podpisem drugiej strony, a mianowicie poszkodowanego (cedenta) uzasadniający jej żądanie, to bez wątpliwości doszło do złożenia zgodnych oświadczeń woli, o których mowa w treści art. 509 § 1 k.c. przez obie strony. Nie było wątpliwości również co do skuteczności przedmiotowej umowy, która uzależniona była od istnienia wierzytelności będącej przedmiotem przelewu, tj. przedmiotu cesji – ta zaś powstała na skutek umowy najmu pojazdu zawartej w dniu 27 lipca 2013 roku przez poszkodowanego T. H. i powódkę.

Odnosząc się natomiast do zarzutu pozwanego (...) z siedzibą w W., iż powód nie wykazał, aby zaistniała okoliczność, która zobligowałaby poszkodowanego do najmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, iż zgodnie z art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzono.

Przepis art. 361 § 2 kodeksu cywilnego statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Zasada pełnej kompensacji szkody przemawia więc za przyjęciem stanowiska o obowiązku zwrotu przez ubezpieczyciela wydatków koniecznych, tj.

niezbędnych do czasowego używania zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia. Przy czym odszkodowanie należy się tylko w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Będzie to więc odszkodowanie, które należy przyznać za taki czas, jaki odpowiada okresowi pomiędzy dniem wyrządzenia szkody, a dniem w którym naprawiono uszkodzony pojazd.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w majątku poszkodowanego powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty wynajmu pojazdu zastępczego powstałe w wyniku kolizji z dnia 27 lipca 2013 roku. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu, gdyż nie byłoby konieczności wynajęcia tegoż pojazdu zastępczego.

Podkreślenia wymaga również, iż w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 17 listopada 2011 roku (sygn. akt III CZP 5/11), przyjęto, że objęcie odpowiedzialnością ubezpieczyciela celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków na najem pojazdu zastępczego odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Ocena wysokości wydatków musi być dokonana przez pryzmat konieczności zachowania rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. O tym, czy wspomniane koszty i ich wysokość były „ekonomicznie uzasadnione” decyduje kilka czynników, w tym także obowiązek współdziałania wierzyciela z dłużnikiem, obowiązek nieprzyczyniania się poszkodowanego do zwiększenia rozmiarów szkody. Przy czym Sąd Najwyższy słusznie zauważył, że różnorodność okoliczności związanych z następstwami wypadku komunikacyjnego oraz sytuacją życiową poszkodowanego nie pozwala na formułowanie kazuistycznych wskazań, podlegają one indywidualnej ocenie. Dodatkowo zaaprobować należy również pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 08 września 2004 roku (sygn. akt IV CK 672/03), zgodnie z którym za normalne następstwo zniszczenia pojazdu należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie, gdy szkoda jeszcze nie została naprawiona.

W niniejszej sprawie pozwany podnosił, że nie jest zobligowany do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, gdyż powódka nie wykazała, ażeby poszkodowany w okresie naprawy uszkodzonego pojazdu nie mógł korzystać z własnego pojazdu. Nadto, z treści pisma z dnia 08 lutego 2015 roku wynika, że pozwany(...) z siedzibą w W. poinformował T. H. o odmowie wypłaty odszkodowania wskazując, iż z pozyskanych informacji z Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego wynika, że poszkodowany posiada inne zarejestrowane na siebie pojazdy, którymi mógł dysponować.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężarowemu na nim obowiązkowi, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82, Lex nr 8416).

W ocenie Sądu nawet gdyby poszkodowany był właścicielem innych pojazdów (czego pozwany nie wykazał), taka sytuacja nie może skutkować oceną, iż w wyniku uszkodzenia pojazdu wskutek kolizji, nie odniósł on uszczerbku również w zakresie możliwości korzystania z jednego ze swoich z pojazdów w sposób dotychczasowy. Ubezpieczyciel w ramach odpowiedzialności odszkodowawczej obowiązany jest wyrównać uszczerbek wywołany skutkami wypadku. Wymiar szkody, którą poniósł poszkodowany, ustalany jest przy uwzględnieniu stanu sprzed zdarzenia. Oznacza to, że uszczerbek poszkodowanego poniesiony w wyniku wypadku wyrażał się w utracie możliwości korzystania z pojazdu, który służył mu do codziennego użytku, zwłaszcza, że z treści złożonego pozwanemu oświadczenia wynikało jednoznacznie, iż pojazd ten był mu potrzebny do celów prywatnych. Przyjęcie stanowiska pozwanego i uznanie, że poszkodowany nie miał uzasadnionych podstaw do wynajęcia samochodu zastępczego byłoby bezpodstawne i ostatecznie prowadziłyby do konkluzji, iż zawieranie umów ubezpieczenia obejmujących więcej niż jeden pojazd jest

bezcelowe, skoro nie można uzyskać ochrony ubezpieczeniowej i odszkodowania za uszkodzenie pojazdu zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania wyrażoną w art. 361 § 1 k.c.

W niniejszej sprawie niewątpliwie doszło do powstania przedmiotowych kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Z chwilą bowiem wynajęcia przez poszkodowanego pojazdu zastępczego i jego używania w ramach powyższej umowy powstało po stronie poszkodowanego zobowiązanie do zapłaty kosztów wynikających z najmu pojazdu zastępczego. Wyrazem tego było wystawienie przez powódkę na rzecz poszkodowanego faktury VAT numer (...) na kwotę 5 338,20 złotych brutto, zaś rozliczenie przedmiotowego zobowiązania w ramach umowy cesji wierzytelności było w pełni dopuszczalne.

Rozstrzygając kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy z dnia 05 listopada 2004 roku., sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11).

Sąd ustalając uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego oparł się na opinii biegłego sądowego M. T., przyjmując, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem samochodu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wskutek kolizji z dnia 27 lipca 2013 roku wynosił 27 kolejnych dób. W tych okolicznościach należało uznać, iż wskazywany przez powódkę okres najmu wynoszący – jej zdaniem – 28 dni, za zawyżony.

Odnośnie zaś stawki, to Sąd miał na uwadze, iż jak wynika z opinii biegłego sądowego dobowy koszt najmu samochodu o klasie odpowiadającej uszkodzonemu pojazdowi w warsztatach z powiatu (...) w 2013 roku zawierał się w przedziale od 110 do 205 zł netto. Stawka zastosowana przez powódkę w wysokości 155 złotych netto za dobę mieściła się w zakresie poziomu stawek wskazanych przez biegłego sądowego, nie była to stawka najniższa ani najwyższa, a wynajęcie pojazdu zastępczego po tej stawce było możliwe. W tych okolicznościach Sąd uznał, iż pozwany zobowiązany był do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za 27 dni według stawki po 155 złotych netto za dobę.

W związku powyższym koszty z tytułu najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie wynoszą 5 147,55 złotych brutto (27 dni # 190,65 złotych brutto (155 złotych netto) = 5 147,55 zł brutto. Mając na uwadze, że pozwany nie dokonał wypłaty odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w żadnym zakresie, uznać należało, że jest on zobowiązany do zapłaty kwoty 5 147,55 złotych. Wypłata odszkodowania w kwocie zawierającej podatek VAT nie była kwestionowana przez pozwanego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. i art. 805 k.c. w zw. z art. 481 k.c. orzekł jak w punkcie I wyroku (sprostowanym postanowieniem z dnia 04 stycznia 2017 roku) zasądając od pozwanego (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki D. M. kwotę 5 147,55 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 12 września 2013 roku do dnia zapłaty (termin naliczania odsetek nie był kwestionowany przez pozwanego).

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne, Sąd w punkcie II wyroku mocy art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. stosowanych a contrario powództwo w tym zakresie oddalił.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 § 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy należało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Mając na względzie okoliczność, iż powódka D. M. wygrała sprawę w 96,43% (a więc uległa swojemu żądaniu w niewielkim zakresie, tj. w zakresie, w jakim powództwo zostało oddalone – 3,57%) w punkcie III wyroku Sąd zasądził na jej rzecz od pozwanego(...)z siedzibą w W. kwotę 2 145,43 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty postępowania w niniejszej sprawie składały się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1 200 złotych

ustalone w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 461 ze zmianami), opłata sądowa od pozwu w kwocie 267 złotych, wykorzystana część zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 661,43 złotych (pozostała część zaliczki została zwrócona zarządzeniem z dnia 04 stycznia 2017 roku) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 16 stycznia 2017 roku